

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079981600/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Jeg blev bange, da jeg saae, hvad jeg havde gjort; jeg frygtede ogsaa for, at alle de Andre vilde mig tillivs!

Ak, Adolf, Du er altfor blød, saa stor og stærk som Du er. Men hvad skal vi gøre? Jeg maa jo se at faa noget at vide om det stakkels unge Menneske. Hvor var det, sagde Du ...?

Paa den anden Kant; der, hvor der staar en hel Mængde hvide Støtter i Rundkreds ... Ah!

Dette Udraab, der omtrent samtidig sekunderedes af et lignende fra den smukke, høie Dame, galdt ingen Anden end min Ringhed, der nu stod lige for dem.

Jeg veed ikke ganske bestemt, hvad jeg mest tænkte paa i dette Øieblik, men jeg tror, at det næstefter min Huggert, som var kommen mig mellem Benene, var den fremmede Dames Udtryk om mig: »det unge Menneske.»

Det er ham! raabte Adolf og gjorde et Spring tilbage, men løftede i det Samme sin Arm som til *«en garde»*.

Damen kastede sig imellem os. Jeg gjorde et Buk og en beroligende Bevægelse, men kom derved endnu yderligere i Kollision med den fordømte Huggert. Jeg snublede, og var ganske sikkert faldet forover, hvis ikke min Vaabendrager havde taget et Tag i mig bagfra.

Et Sekund stod vi alle Fire og betragtede hverandre, saa smilede den fremmede Dame, og da hun først var begyndt at smile, blev Smilet snart til en venlig Latter over hele hendes milde Ansigt.

Jeg følte, at jeg blev frygtelig rød, og jeg stammede:

Frue ... Frøken!

Ikke sandt! sagde hun og trykkede min Haand, som hun selv tog. De tilgiver jo nok min slemme Dreng! Han har ikke villet gjøre Dem noget Ondt, det forsikrer jeg Dem. Nu, da jeg seer, at Uheldet ikke er saa stort, som jeg maatte befrygte, kan jeg dristigere gaa i Forbøn for ham. Adolf! bed nu om Forladelse! --

Jeg maa sige, at det i Grunden ærgrede mig, at »Uheldet« saaledes strax blev reduceret. Jeg satte en lidt fortrædelig Mine op og nøiede med at modtage min Kontraparts ligeledes tøvende fremrakte Haand. Men da jeg saae et bekymret og skuffet Udtryk i det smukke Ansigt ligeoverfor mig, slog jeg til.

Det var Ret; og nu haaber jeg, at de to Modstandere for Fremtiden ville blive gode Venner. Det er tidt ikke den værste Maade at begynde et Venskab paa. Hvad er Deres Navn, maa jeg spørge?